

CSAK IRODALOM

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 33. szám, 2017. augusztus 18.

Benyitottam a vasúti fülkébe, épp Pécsre robogtunk; osztálykirándulás. Szorgalmas fiaim – tanítványaim – olvastak! Nem bulvárlapot, sportlapot: könyvet. Felvillanyozva érdeklődtem, mit is tartanak a kezükben. Megmutatták. Lelkesedésem kissé lelohadt, bizonyára összevontam a szemöldököm, mert teljes ártatlansággal bizonygatták: „Tök jó, tényleg. Tessék beleolvasni!” Megtettem (nem vagyok én vaskalapos!), majd később visszaadva a kötetet megjegyeztem: azért van ennél jobb is.

Másodikos gimnazisták „voltunk” az ezredforduló elején.

Egy év múlva a fiúk Szerb Antalt lóbálva léptek az osztályba, majd Spiró-novellákkal, Hajnóczyval ücsörögtek a gimnázium folyosóján az ablakmélyedésben. A bennem lévő kisördög csak megkérdezte őket egy „rajtakapott” alkalommal, hogy állnak a régebben még bálványozott íróval.

Megrovó választ kaptam: „Miért kell cikizni?”

Hogy kinek a művébe temetkeztek a vonaton a srácok?

Lehet találgatni. (Segítségképp: épp most emelik nagy klasszikusaink sorába e kortársunkat.)